

SZÁLINGER BALÁZS

A dánság

A dánság lassú megtelepülése
A félszigeten nem volt érdekes.
Érdekesebb volt a megmaradás:
Századokon keresztül ellenálltak
A szomszédos népektől érkező
Támadásoknak: a némettség délről
Próbálta az uralma alá vetni
Ezt a kicsiny népet, míg az angolság
Nyugatról, a svédesség és az oroszország
Kelet felől jött, hogy megtörje őket.
Minden kornak voltak győztesei,
Minden szomszéd nép átélt egy aranykort,
A dánság viszont más stratégiát
Választott, és véghezvitte a tervet:
Semmi népként próbálta nem zavarni
A nagyobbakat, sosem tört középük,
Nem volt szentje, se Nobel-díjasa,
Nem származtatta magát istenektől,
Elemektől vagy roppant madaraktól;
Óstörténete barátságos és
Ószinte; vezetői felelős,
Kifogástalan modorú úrhölgyek
És urak, kikkel beszélgetni jó.
A dánságot az idő igazolta.
Hol így, hol úgy álltak a folytonos
Agresszió makacs ellenszelében,
Néha térden, a legtöbbször fél térden,
De mindvégig emelt fővel. A dánság
Jelképei a rendezett szomszédság,
Fölsöpört utcák, piros háztetők,
A nép pedig a boldog életért
Mindennap áldomást koccint a földnek,
Mely észet és belátást adott neki,
S melynek hála, íme: egy rafinált
Kis nép megmaradt a történelem
Végére, hogy kezdhessen valamit
A világgal. Most tehát figyelünk.

Bécs

Nekünk Bécset szemünk sarkában hagyta
A sors, mint egy örök cézárbabát,
Amit sosem szurkálhatunk halálra
Teljesen. Mert Bécs mindig megmarad
A tudatunkban mint egyfajta Bécs,
Melynek a tetemén ugrálhatunk,
Mint a szerb kölykök a Lopakodón,
Ami persze csak meghibásodott,
De mennyivel szebben hangzik, hogy lentről,
Parittyából érte pontos lövés.

Aki magyar emberrel üzletel,
Köt barátságot vagy örök szerelmet,
Az számoljon a benne élő Béccsel:
Normális viszonyok, gyerekszobák
Csöndjeibe ugrik fejest az ördög.
Rangot ad és biztonságot, de közben
Trógerré színezi a hősöket,
Összekoccintja a testvéreket,
Magyart csinál belőlük – soha jobbat:
Bécs addig áll, amíg magyarok élnek,

S míg magyar él, nem eresztheti Bécset.